

Uzdrošinājās mesties jaunos izaicinājumos

Pašvaldības SIA *Ventspils reiss* patlaban strādā deviņas autobusu vadītājas - daiļā dzimuma pārstāves -, un viena no tām ir Kristīne Birziņa. Viņa ir apliecinājusi profesionalitāti gan darbā pie stūres, gan arī saskarsmē ar pasažieriem.

Lai iepazīstinātu ar meistarīgākajiem uzņēmuma darbiniekiem, *Ventspils reiss* uzsākt jaunu publikāciju sēriju *Stāsti par šoferiem*. Pirmā, kas tika aicināta uz sarunu, bija Kristīne Birziņa.

Pirmoreiz ideja par darbu pie autobusa stūres ienākusi prātā pirms vairākiem gadiem, jo arī ikdienā Kristīne ir kaismīga autobraucēja un vienmēr gribējusi vadīt lielgabarīta auto. «Jo lielāka, jo labāk,» nosmēja Kristīne. Toreiz viņa nepadūšojās pārmaiņām. Taču gadus vēlāk, kad Kristīne bija sagaidījusi savu ceturto atvasi un dekrēta atvaļinājums tuvojās izskaņai, dzīve piespieda atgriezties pie šīs idejas. Tam iedrošinājis arī vīrs. Viņa pielika punktu darbam viesmīlības jomā un pieteicās kursiem, lai iegūtu C un D kategorijas autovadītāja apliecību un 95. kodu. Eksāmenus, kas nemaz nav viegli, Kristīne nolikusi ar pirmo reizi. Drīz pēc tam viņa uzsāka darbu *Ventspils reisā* par autobusu vadītāju. Kopš tās dienas ir pagājuši nepilni divi gadi, kuru laikā sevi

parādījusi no labākās puses. Kristīni dara laimīgu dzīves lielās pārmaiņas un darbs *Ventspils reisā*, jo, strādājot par autobusa vadītāju, viņai ir iespēja ne tikai nodoties savam vaļaspriekam – braukšanai pie stūres –, bet arī strādāt ar cilvēkiem.

Ikdienā Kristīne vada mazas ietilpības autobusus gan pilsētas, gan starppilsētu maršrutos – viņa brauc uz Rīgu, Kuldīgu, Dundagu un citur. Runājot par savu darbu, sieviete ir apņēmības pilna paaugstināt kvalifikāciju un nākotnē vadīt arī lielas ietilpības autobusus.

Kristīne atceras, ka sākums nebija viegls. Pirmās divas nedēļas, kurās notika apmācības, viņa apguva pilsētas maršrutus un iepazīna darba specifiku. Neskatoties uz to, ka bija apzinīga un darīja visu pēc labākās sirdsapziņas, pirmā īstā darba diena nāca ar lielu satraukumu un apjukumu: «Iekāpu iekšā autobusā un sapratu, ka nekā nezinu. Pirmajā dienā biju kā izspiests citrons uz salātiem.» Taču, neskatoties uz to, viss izdevās labi un arī pasažieri todien bijuši ļoti atsaucīgi.

Sabiedrībā joprojām valda aizspriedumi par sievietēm – autobusa vadītājām, un šo tēmu sarunas laikā komentēja arī Kristīne. Viņa neslēpa, ka attieksme, ko pauž vīrieši, mēdz būt dažāda, un ne vienmēr tā ir glaimojoša. Darbā viņai nācies uzklausīt arī nepatīkamas piezīmes, bet tas nemazina pārliecību par sevi kā autobusa vadītāju. «Es esmu pārliecināta par to, ko daru, un zinu, ka daru to labi,» tā Kristīne. Vienlaikus viņa piebilda, ka ir saņēmusi arī komplimentus par braukšanas kultūru, autobusa vadīšanas iemaņām u.tml.

Kristīnei autobusa vadītāja darbā vienlīdz svarīga ir saskarsme ar pasažieriem. Viņa neskopojas nedz ar priecīgiem *labrīt!*, nedz novēlējumiem *lai jauka diena!*. «Es vienkārši nevaru savādāk,» patiesa bija autobusa vadītāja.